

چگونه یک طرح آموزش حرفه‌ای مستمر برای مؤسسه خود ایجاد کنیم؟

ایجاد یک فرآیند یا برنامه برای دستیابی به آموزش حرفه‌ای مستمر مناسب برای کارکنان می‌تواند هم به نفع کارکنان و هم به نفع مؤسسه باشد. در اینجا مراحل وجود دارد که رهبران مؤسسات می‌توانند برای نیل به این هدف انجام دهند؛ چشم‌انداز و استراتژی مؤسسه خود را مشخص کنید.

هر مؤسسه مأموریت متفاوتی دارد، بنابراین تعیین این که مقصدتان کجاست، قبل از ایجاد یک برنامه آموزش حرفه‌ای مستمر ضروری است. جی مایکل اینزینا، CPA، مؤسس و مدیر عامل یک مؤسسه حسابرسی و خدمات مشاوره مدیریت، به مؤسسات حسابرسی که خدمات حرفه‌ای متنوعی را ارائه می‌دهند توصیه کرد، اهداف خود را تعیین کنید. به این فکر کنید که ۵ تا ۱۰ سال دیگر می‌خواهید کجا باشید.

سپس، در مورد صلاحیت‌ها، دانش و مهارت‌هایی که برای

کمک به شما در رسیدن به اهداف‌تان نیاز است، ایده‌پردازی کنید. از خود بپرسید که مشتریان به‌عنوان یک مؤسسه ارائه دهنده خدمات حرفه‌ای، به شما چه نیازی دارند و کدام قابلیت یا دانش شما برای خدمت به آنها و کمک برای رشد کسب و کارشان مفید است. زمانی که بدانید کارکنان شما به چه آموزش حرفه‌ای مستمر نیاز دارند در موقعیت بهتری خواهید بود.

مشخص کنید که در هر مرحله از مسیر حرفه‌ای هر یک از کارکنان به چه مهارت‌هایی نیاز است؟

برای سازگار کردن آموزش حرفه‌ای مستمر با نیازهای کارکنان در مراحل مختلف مسیر حرفه‌ای‌شان، ایجاد شبکه انتظارات پیشنهاد شده است؛ فهرستی از صلاحیت‌های اصلی برای هر سطح از کارکنان مؤسسه و مهارت‌هایی که برای هر سطح انتظار می‌رود. سطوح شغلی کلیدی، مانند کمک حسابرس، حسابرس ارشد، سرپرست و شریک را مشخص کنید و آن‌چه کارکنان باید در هر سطح بدانند و زمان آن را مشخص کنید.

یکی از راه‌های ایجاد شبکه انتظارات، الگوسازی از روی مدل

آمادگی‌های حرفه‌ای

رشد سالانه برای کارکنان، مطمئن شوید که هر برنامه‌ای را با سیستم‌های مدیریت حرفه‌ای و ارزیابی عملکرد مؤسسه خود مرتبط می‌کنید. همیشه ارائه آموزش تخصصی براساس اهداف حرفه‌ای کارکنان بسیار مهم است. این موضوع از کارکنان برای ارتقای مجموعه مهارت‌های خود و بهبود مهارت‌های فنی یا نرم آنها پشتیبانی می‌کند.

به مهارت‌های غیرفنی توجه کنید. در کنار مهارت‌های فنی، CPAها به مهارت‌های رهبری، ارتباطات، استراتژیک و تفکر انتقادی نیاز دارند. این مهارت‌ها را مهارت‌های موفقیت می‌نامند. آموزش حرفه‌ای مستمر باید تمام انواع مهارت‌های فنی، مهارت‌های نرم و مهارت‌های موفقیت را در خود جای دهد. اگر در برخی از این مهارت‌های سطح بالاتر سرمایه‌گذاری نکنید، در صورت نیاز به آنها، خیلی دیر خواهد بود.

الزام به پیگیری دارد، پس از اتمام یک برنامه آموزش حرفه‌ای مستمر، از فراگیران بپرسید دستاوردهای اصلی شما چه بودند و چگونه می‌خواهید آموخته‌های خود را در کارهای روزمره خود ادغام کنید؟ همچنین می‌توانید از کارکنان بخواهید خلاصه کوتاهی از آنچه را که آموخته‌اند، اغلب در هنگام صرف نهار یا اوقات استراحت به یک گروه کوچک از همکاران خود ارائه دهند. این کار مهارت‌های ارائه آنها را نیز افزایش می‌دهد.

صلاحیت حرفه‌ای مؤسسه یا چهارچوب صلاحیت‌های حرفه‌ای اصلی AICPA در زمینه‌هایی مانند مالیات و حسابرسی است؛ سپس از طریق مطابقت آن با مأموریت و نیازهای مؤسسه، برخی از برنامه‌های آموزشی برای کارکنان در سطوح و حوزه‌های مختلف مانند حسابرسی و مالیات ارائه می‌شود.

آموزش حرفه‌ای مستمر ویژه‌ای را برای پر کردن خلأهای مهارتی یا مناطقی که کارکنان می‌خواهند رشد کنند، ترسیم کنید، این سؤالات را از خود بپرسید، هر یک از کارکنان به چه دوره‌های آموزشی، نه تنها برای برطرف ساختن نیازهای آموزش حرفه‌ای مستمر خود، بلکه برای رشد حرفه‌ای نیاز دارد؟ شکاف مهارت‌ها کجاست؟ چه نوع آموزشی به هر یک از کارکنان حرفه‌ای و مؤسسه شما کمک خواهد کرد؟ مهارت‌های مورد نیاز خود را که بیشترین تفاوت را ایجاد می‌کند، در اولویت قرار دهید. سپس، نظارت کنید که آیا آن شخص می‌تواند از طریق تعیین شده بهترین آموزش حرفه‌ای مستمر را برای ارتقای این مهارت‌ها و دانش کسب کند. علاوه بر این، برخی از آموزش‌های سفارشی را برای صنعت خاص یا صناعی که در آن خدمت می‌کنید نیز داشته باشید.

برای هر یک از کارکنان، برنامه آموزش حرفه‌ای شخصی ایجاد کنید. کارکنان باید در برنامه‌ریزی آموزش حرفه‌ای مستمر خود مشارکت داشته باشند اما در کنار رهبری قوی باید این کار را انجام دهند. این مسئله تعادل بین علاقه کارکنان و نیازهای تجاری مؤسسه را تضمین می‌کند.

به هر یک از کارکنان در مورد آموزش حرفه‌ای مستمر تا حدی حق انتخاب بدهید. از آنها در مورد علایق، آرزوها و سبک‌های یادگیری ترجیحی خود بپرسید و این که آیا آنها آموزش طولانی‌روانه را ترجیح می‌دهند یا آموزش‌های کوتاه‌تر مانند وبینار. همه کارکنان سودای شریک شدن در سر ندارند اما تمام آنها باید به آموزش دسترسی داشته باشند. با برنامه‌ریزی و تلاش، همه کارکنان در هر سطحی که بخواهند برای موفقیت آماده می‌شوند.

با کمک خود کارکنان، یک برنامه رشد سالانه برای هر شخص ایجاد کنید و سپس هر سه ماه یک بار روند و میزان رشد آنها را ارزیابی کنید. آموزش حرفه‌ای مستمر را با سیستم‌های مدیریت حرفه‌ای و ارزیابی عملکرد ادغام کنید هنگام ایجاد برنامه‌های

نیاز بازار بیمه و بازار سرمایه ایران به اوراق بهادار بیمه‌ای

کرده‌اند. یکی از راه‌های انتقال ریسک شرکت‌های بیمه، استفاده از بیمه گران آتکایی است که این راه مزایای زیادی در پی دارد اما یکی از ریسک‌های بیمه آتکایی نکول بیمه گر آتکایی در هنگام اجرای موضوع بیمه به دلیل وسعت خسارات ناشی از حوادث بزرگ و فاجعه‌آمیز است. زیرا شرکت‌های بیمه آتکایی نیز ظرفیت تمرکز ریسک و ذخیره سرمایه محدودی دارند و افزایش سرسام‌آور ارزش دارایی‌های بیمه شده در مناطق حادثه‌خیز باعث می‌شود که شرکت‌های بیمه آتکایی نیز توانایی پوشش تمام این ریسک را نداشته باشند. لذا نهادهای بیمه‌ای از دهه هشتاد میلادی به دنبال پیدا کردن راه‌های جایگزین انتقال ریسک (ART) بوده‌اند. یکی از بازارهایی که می‌توان راه‌های جایگزین انتقال ریسک را در آنجا جستجو کرد، بازار سرمایه است. بازار سرمایه به‌خاطر ظرفیت‌ها و امکانات زیادی که دارد بیمه گران را جهت پوشش ریسک و حتی دریافت بازده بیشتر به سمت خود جذب می‌کند. بخش اعظم جایگزین‌های انتقال ریسک که به اوراق بهادار بیمه‌ای (اوراق بهادار مرتبط با بیمه) (ILS) معروفند، طی فرایند تبدیل به اوراق بهادارسازی ریسک به وجود آمده‌اند و بخش دیگری نیز با استفاده از ابزارهای مشتقه طراحی شده‌اند. سابقه انتشار اوراق بهادار بیمه‌ای به طوفان آندریو در سال ۱۹۹۲ و زمین لرزه کالیفرنیا در سال ۱۹۹۴ بر می‌گردد. یکی از راهکارهای پیشنهادی برای مقابله با خسارت‌های به بار آمده، انتقال ریسک‌های ناشی از این حادثه‌ها به بازار سرمایه بود. در این زمان در کنار طیف وسیعی از ابزارهای مالی و مشتقات بیمه‌ای مانند معامله‌های سلف قراردادهای معاوضه‌ای و قراردادهای اختیاری، برای نخستین بار اوراق بهادار بیمه‌ای طراحی و به بازار عرضه شد.

براساس مطالعات و بررسی‌های انجام شده، بازار بیمه و همچنین بازار سرمایه ایران نیز ظرفیت طراحی و به کارگیری این ابزارهای مالی را دارد و این ابزارها می‌توانند این دو بازار را بیش از پیش با یکدیگر پیوند دهند. شرکت‌های بیمه ایرانی نیز می‌توانند به‌منظور تأمین سرمایه لازم و انتقال قسمتی از ریسک‌هایی که پذیرفته‌اند، اوراق بهادار بیمه‌ای منتشر کنند.

با در نظر گرفتن شرایط و پتانسیل‌های بازارهای مالی و بیمه کشور ایران، ابزارهایی برای تأمین مالی و انتقال ریسک شرکت‌های بیمه در چندین مدل می‌تواند تعریف شود که مهم‌ترین آنها عبارت است از:

- اوراق بهادار برای وام‌های خرید بیمه‌نامه یا بیمه‌نامه‌هایی با حق بیمه‌های اقساطی یا مرحله‌ای
- اوراق بهادار ذخایر بیمه‌ای
- اوراق بهادار برای سرمایه‌گذاری مشترک
- اوراق بهادار بیمه‌ای آتکایی ریسک‌های بزرگ
- اوراق بهادار بیمه‌ای آتکایی حوادث فاجعه‌آمیز
- اوراق بهادار بیمه‌ای آتکایی بیمه‌های زندگی
- اوراق باز خرید بیمه‌های زندگی

امروزه با توجه به پیچیدگی‌های صنعت بیمه و بروز رخدادهای جدید در آن که ناشی از مسائل جدید در دنیای مدرن است، روش‌های سنتی تأمین مالی و انتقال ریسک در صنعت بیمه پاسخگوی تمامی نیازهای این صنعت نیست. از جمله دلایل این امر، شتاب گرفتن رشد رشته‌های بیمه‌ای مختلف و فروش بیمه‌نامه‌ها توسط شرکت‌های بیمه و در نتیجه زیاد شدن حجم ریسک شرکت‌ها در مقایسه با سرمایه آنها است. بنابراین شرکت‌ها و بازار بیمه به منابع و روش‌های جدید جهت انتقال ریسک و همچنین کاهش هزینه‌های ضمانت پوشش ریسک نیاز دارند. بنابراین باید از راهکارهای نوین بهره جست. یکی از روش‌های جدید تأمین مالی شرکت‌های بیمه و همچنین انتقال ریسک در صنعت بیمه، انتشار اوراق بهادار بیمه‌ای است. اوراق بیمه‌ای، حلقه واسط بازار بیمه و بازار سرمایه بوده است و می‌تواند ابزاری کارآمد جهت استفاده از ظرفیت‌های بازار سرمایه جهت تأمین مالی و پوشش ریسک صنعت بیمه به‌شمار آید. اوراق بیمه‌ای از مهم‌ترین ابزارهای ارتباطی صنعت و بازارهای مالی در جهان است و فواید آن در دنیای مدرن برای هر دو بخش بیمه (جهت بالا بردن ظرفیت بیمه‌گری) و بورس (مشارکت بیشتر مردمی در سرمایه‌گذاری‌ها) خواهد بود؛ هم‌افزایی آن نیز باعث رشد اقتصادی می‌شود اما جای خالی این ابزار در ایران کاملاً محسوس است.

تنوع انواع گوناگون ابزارها و نهادهای مالی موجب تسهیل ارتباط میان متقاضیان و عرضه کنندگان منابع مالی در نظام اقتصادی می‌شود و به تخصیص مطلوب آنها در پروژه‌های سرمایه‌گذاری می‌انجامد. امروزه در کشورهای گوناگون دنیا به‌منظور به‌وجود آوردن انگیزه در میان صاحبان سرمایه و کاهش ریسک‌های احتمالی از تخصیص منابع آنها در امور متعدد، انواع گوناگون ابزارهای مالی، ابداع و در قالب نهادهای مختلف در اختیار متقاضیان سرمایه‌گذاری قرار می‌گیرد. یکی از نهادهای مهم در بازارهای اقتصادی و مالی که می‌تواند نقش مهمی در این زمینه ایفا کند، بیمه است. این نهاد به مردم کمک می‌کند تا ریسک بعضی از خطرات را در زندگی خود کاهش دهند. از طرفی شرکت‌های بیمه‌ای بر حسب بیمه‌نامه‌هایی که برای بیمه‌گذاران صادر می‌کنند با مسائل و چالش‌های مختلفی از قبیل تأمین سرمایه لازم جهت قبول ریسک مربوطه یا نیاز و ضرورت انتقال ریسک مواجه می‌شوند. لذا این شرکت‌ها نیز به دنبال راه‌هایی برای بر طرف کردن این نیازهای خود هستند. در سال‌های اخیر، شرکت‌های بیمه برخی از کشورهای دنیا نیاز خود به تأمین سرمایه را از طریق بازار سرمایه و بازارهای مالی مانند انتشار اوراق بهادار و انواع مشتقه‌ها برطرف

ارتباط بین استانداردهای بین المللی گزارشگری مالی IFRS و کیفیت اطلاعات حسابداری

خارجی

- امکان مدیریت بهتر عملیات
- کاهش هزینه سرمایه

بارث (۲۰۰۶) طی تحقیقاتی که در زمینه پذیرش و اجرای این استانداردها انجام داده است، به این نتیجه می‌رسد که کیفیت حسابداری می‌تواند، از طریق حذف کردن روش‌های جایگزین حسابداری که کمتر بازتاب دهنده عملیات واقعی شرکت می‌باشند و بیشتر با هدف مدیریت سود (و یا هموارسازی سود) توسط مدیران مورد استفاده قرار می‌گیرند بهبود بیشتری داشته باشد. ایشان در تحقیق خود به مقایسه مدیریت سود در شرکت‌هایی که به صورت داوطلبانه از الزامات استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی تبعیت کرده‌اند و شرکت‌هایی که از استانداردهای ملی خود استفاده می‌کردند پرداختند، نتایج این بررسی بیانگر این بود که بعد از پذیرش و اجرای استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی به میزان بسیار کمتری امکان تغییر سود خالص و جریان وجه نقد وجود داشته و همچنین همبستگی بسیار بالایی بین اقلام تعهدی و جریان وجه نقد در شرکت‌هایی که از این استانداردها تبعیت کرده‌اند برقرار بوده است. همچنین نتایج تحقیق بیانگر این بود که این شرکت‌ها بیشتر اقدام به گزارش زیان نموده‌اند (به دلیل محدود شدن امکان انجام مدیریت سود فزاینده درآمد). کریستنسن (۲۰۰۸) (Christensen) در تحقیقات مشابهی به وجود رابطه بین

کارکرد اساسی و بنیادی استانداردهای حسابداری در اقتصاد عبارت است از فراهم آوردن «توافقی در خصوص چگونگی ثبت و افشاء عملیات تجاری» (بال ۲۰۰۸) (Ball). همچنین اطمینان از بهبود کیفیت اطلاعات مالی می‌تواند موجب کاهش عدم تقارن اطلاعاتی و حل مسئله نمایندگی (Agency problem) در شرکت‌ها بشود. بررسی ادبیات موجود در این حوزه بیانگر بهبود کیفیت حسابداری در خصوص مواردی است که الزامات استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی را به صورت داوطلبانه مورد پذیرش و اجرا قرار داده‌اند (بارث ۲۰۰۶، سلهورن ۲۰۰۶، هانگ ۲۰۰۷ و بارث ۲۰۰۸) (Barth; Sellhorn, Hung). این پذیرش و اجرای داوطلبانه استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی موجب کاهش عدم تقارن اطلاعاتی بین مدیران و سهامداران، از طریق گزارش مناسب و واقعی دارایی‌ها و بدهی‌ها، هزینه پایین‌تر سرمایه و همچنین افزایش قابلیت پیش‌بینی عایدات آتی توسط سرمایه‌گذاران می‌شود. گوردون (۲۰۰۸) (Gordon) به‌طور خلاصه مزایای پذیرش استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی را در سطح بین‌المللی به شرح زیر لیست می‌کند:

- اطلاعات مالی بهتر برای سهامداران
- اطلاعات مالی بهتر برای قانونگذاران
- دستیابی به قابلیت مقایسه در سطح جهانی
- بهبود شفافیت در نتایج ماحصل سیستم حسابداری
- افزایش امکان دستیابی به منابع، از طریق جذب سرمایه‌گذاران

مالی از طریق حذف اختلافات موجود بین استانداردهای حسابداری ملی کشورهای مختلف در سطح بین‌المللی و استانداردسازی شکل گزارشگری مالی، کمک بسیار زیادی به آنالیزهای حرفه‌ای (در سطح بین‌المللی) در جهت حذف فرآیند تعدیل صورت‌های مالی شرکت‌های موجود در کشورهای مختلف جهت ایجاد قابلیت مقایسه بین شرکت‌ها نموده است. به بیان دیگر پذیرش استانداردهای گزارشگری مالی بین‌المللی موجب کاهش هزینه مقایسه شرکت‌ها در بازارها و کشورهای مختلف برای سرمایه‌گذاران شده است (آرمسترانگ ۲۰۰۷، دی فوند و یانگ (Armstrong; Defond, Hung) ۲۰۰۷).

با توجه به مطالب فوق می‌توان نتیجه گرفت، استانداردهای حسابداری یکسان می‌تواند موجب کاهش عدم تقارن اطلاعاتی در میان سرمایه‌گذاران و کاهش ریسک ارزیابی شرکت‌ها از طریق افزایش قابلیت مقایسه بین شرکت‌های مستقر در کشورهای مختلف بشود. با توجه به این مطلب که تنوع حسابداری بین شرکت‌ها می‌تواند مانع جذب سرمایه‌گذاران خارجی بشود (براد شاو، بوش، میلر (Bradshw, Bushee and Miller) ۲۰۰۴). بنابراین کاهش تفاوت‌های حسابداری در سطح بین‌المللی می‌تواند موجب تسهیل روند یکپارچه‌سازی بازارهای سرمایه در مقیاس جهانی شود (کورینگ، دی نونگ و هانگ (Covrig, Defond, and Hung) ۲۰۰۷).

کیفیت حسابداری و پذیرش استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی رسیده است.

ویژگی مشترک اغلب مطالعات فوق در این مطلب است که همگی به بررسی پذیرش داوطلبانه استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی پرداخته‌اند، و این سوال مطرح می‌شود که آیا بهبود کیفیت اطلاعات حسابداری مشاهده شده تنها ناشی از کارکرد استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی در شرکت‌ها بوده و یا نتیجه اقدامات دیگری به صورت هم ارز در این شرکت‌ها می‌باشد؟

در یک تحقیق هم زمان داسک و همکاران (۲۰۰۷) (Daske) به بررسی تاثیر پذیرش اجباری استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی بر بازار سرمایه پرداختند. نتایج این تحقیق بیانگر کاهش عدم تقارن اطلاعاتی در جریان پذیرش اجباری استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی بوده است. در تحقیقی مشابه لی و همکاران (۲۰۰۸) (Lee et al) به بررسی این فرضیه پرداختند که در کشورهایی که کیفیت افشاء اطلاعات حسابداری پایین می‌باشد بعد از پذیرش اجباری استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی تاثیر افزایش کیفیت حسابداری بسیار چشمگیر تر خواهد بود، ولیکن بعد از اجرای تحقیق نتایج بیانگر تاثیر چندانی در این کشورها حتی ۲ سال بعد از پذیرش اجباری این استانداردها نبوده است.

از طرف دیگر می‌توان گفت استانداردهای بین‌المللی گزارشگری

سهام چیست و انواع سهام کدام است؟

نسبت به سهامداران عادی برخوردار باشند. در عوض معمولاً برخی حقوق نظیر حق رأی در مجامع از دارندگان سهام ممتاز سلب شود. در واقع سهم ممتاز مانند ترکیبی از سهام عادی و اوراق بدهی است. سهام ممتاز ویژگی های اوراق بدهی نظیر اوراق قرضه که سود ثابت دارند و اوراق مالکیت نظیر سهام که پتانسیل افزایش قیمت دارند، با هم ترکیب می کند. با این حال جزییات سهم ممتاز شرکت های مختلف ممکن است با یکدیگر متفاوت باشد که این جزییات به هنگام انتشار این نوع سهام مشخص و اعلام می شود.

حق تقدم سهام

شرکت ها از نظر قانونی باید چنان عمل کنند که انتشار سهام سبب تضعیف منافع سهامداران موجود نشود. در این شرایط، شرکت به سهامداران موجود حق خرید درصدی از سهام جدید به تناسب درصدی از سهام که در حال حاضر دارند، را می دهد و سپس سهام جدید را به خریداران جدید عرضه می کند. برای آن که خرید سهام جدید برای سهامداران موجود جالب توجه باشد، شرکت حق تقدم انتشار می دهد.

حق تقدم به مالکان آن حق (و نه تعهد) خرید تعدادی از سهام جدید را در قیمت ثابت - که به آن قیمت حق تقدم می گویند - می دهد. از این تعریف کاملاً روشن است که این حق مبین اختیار معامله است.

به طور کلی سهام نشان دهنده منافع مالک در یک واحد تجاری است. منافع ناشی از مالکیت اغلب به عنوان "منفعت باقیمانده" نامیده می شود. زیرا طلب و ادعای سهامداران در مورد دارایی شرکت، در مرحله آخر تمام طلب ها قرار دارد.

انواع سهام

سهام عادی: نوعی ورقه بهادار است که نشان دهنده مالکیت و ادعای دارنده آن بر بخشی از یک شرکت و درآمدها و دارایی های آن است. دارندگان سهام عادی می توانند در مجامع و جلسات سالیانه شرکت کنند، حق رأی دارند و می توانند در رأی گیری ها و انتخاب اعضای هیأت مدیره شرکت کنند و اگر سود بین سهامداران تقسیم شود، آن ها هم بخشی از آن سود را دریافت خواهند کرد. در واقع سهامداران عادی با انتخاب هیأت مدیره و حق رأی در مجامع، سیاست شرکت را تعیین و بر شرکت خود کنترل دارند.

سهام ممتاز: نوعی از مالکیت سهام شرکت ها است که دارنده آن ادعای بیشتری بر روی دارایی ها یا سود شرکت نسبت به سهامداران عادی دارد. سودی که سهامداران ممتاز به صورت سالیانه دریافت می کنند ممکن است تضمینی باشد و شرکت هر سال ملزم به پرداخت سود مقرر به دارندگان سهام ممتاز باشد. همین طور ممکن است سهامداران ممتاز از اولویت بالاتری در دریافت سود